

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spať měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje dželaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh ćí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Szerbiske njedzelske łopjena.

Wudawa ƙo kóždu ƙobotu w Smolerjez knihicziščezetni w Budniščinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

2. njedzela po tsjoch kralach.

1. Tim. 6, 11.—16.

Pawoł běšče poknj sahorjenja. Tajke sahorjenje ƙo horjesche w jeho woczomaj, kotrejž pschihladowaschtej kamjenjowanju Schczěwana, tole sahorjenje čěrjesche jeho do Damaska. Tehdom běšče to sašlepjenje. Ale w čizkich dnjach w Damasku je nawuknył, ƙwoje wopacžne sahorjenje šludžicž a jo do ƙluzbny krala wschittich kralow stajicž. Se ƙwjateho sahorjenja teho, kiž ƙam wo wěczne žiwjenje wojuje, ƙu ƙłowa nascheho teksta murěczane. Wodžerjowe sahorjenje pscheńdže na jeho wojakow. Chzemy ƙo wot jeho płomjenitych ƙłowow ƙobu torhnyč dacz a sahoricž t ƙwjatemu sahorjenju wuczownikow Jesuřownych.

Swjate sahorjenje Božeho čłowjeka.

1. Wón ma psched ƙobu wyřoki wotnyknjeny kónz.

2. Wón je čěrjeny wot ƙwjatnych pschikłuschnosćow.

1. „Ty, o Boži čłowjecze, smiń ƙo teho! Horje a dele ƙu džězi ƙwěta honjeni; woni ƙo nuts ryja do procha jemje. Lubosć t ƙwětej, lubosć t pjenjesam jich wo-
znamjenja. Duch nascheho čařa je duch ƙluzjenja mammonej. Ğubjenych pjenjes dla telko hidženja, mordarstwa, wojny. Ğajki to niřki wotnyknjeny kónz! „Ale ty smiń ƙo!“ Ğdyž tež hewak husto, jow wořebje džela ƙo pucze ƙwětnych a Božich čłowjekow. Čłowjek Boži njemóže ƙluzomni mammona byčž. Smiń ƙo teho! Tole čětanje psched ƙwětom njeje bojasliwosć, ale najwyschša smuzitošć. Ğdyž ƙy tež jako blařn wot ƙwěta wuřměšchany, je to tola najwyschša mudrosć.

Sahorjenje čłowjeka Božeho je ƙwjate, pschetož wón ma wyřoki wotnyknjeny kónz psched ƙobu. Šcht. 11. „Ğoń pak sa prawdosću.“ Wona drje je nam psches šchrystuřowu sařluzbu sa pschezo dobytta a psches jeho huadu nasche wobředženstwo. Ale my ju pschezo sařo šhubimy. A tola je prawdosć jenicžla drařta, w kotrejž móžemy psched Bohom wobstacž. Ğdyž dyrbi jo Pawoł wuřnacž, ƙak wjele bóle my: „Niž jako bych ja hižo sařschijał abo hižo dokonjał, ja honju pak sa tym, so bych jo sařschijał, jako ja tež wot šchrystuřa Jesuřa sařschijaty ƙym.“ „Ğoń sa bohobojasnocž!“ Timotheus t. r. bój ƙo Boha. Wón je ƙwojemu mjenu čječž čžinił. Pschi wschěm naschim myřljenju, rěčženju a škutowanju njeřmě čłowjek Boži na čłowjekow špodokanje džimacž, ale jenož na to, hacž ƙo Bohu špodořa. „Ğoń sa měru!“ Timotheus šteji we wěrije. Ale njeje tež Pawoł we wěrije wořłabnył? To njeřhabłoze dowěrenje na šnjeřowu móz a huadu, na jeho wěczne ƙlubjenja chze druhdy řhablacž. Špróžnej nořy, špróžnej ruzy, šchtó njeby hižo tař šdychowacž dyrbjat! Ale my njeřměmy nasche dowěrenje přječž čžibnyčž, ale ƙo čžim twjerdicho šaložicž. — „Ğoń sa lubosću!“ Ğdžež wěra, tam lubosć — jena niž bješ drugeje — wobej hromadže ƙluschatej. Lubosć je wěry wopokařmo a řřona, dopjelnenje šatonja. Lubosć dyrbi řnježicž w tych, kotřiz tudy jako nořcherjo jeneho řřchiza a podrožniřy po jenej dróřy čžahnu a chzedža ƙo hortach jako měřchćenjo jeneho měřta wohladacž. — „Ğoń sa řčječřliwosću a čžichosću!“ Wty řebi husto myřlimy, so pomalu dže w Božim řřaleřtwje. Wty dyrbimy nawuknyčž čžatačž, doniž Boža

hodžina njeprschindže. Budž czicheje myśle, kotraž so nje-roshori pschecziwo tym, kiž nam schimdu czinja. Tajke czerpjenje nam nasche scheschizianske žiwjenje pschinješe.

„Wojuj dobre wojowanie wěry!“ Boži człowjek je tež wojować Boži. Hdyž shtó wo wojowanju niczo njewě, s tym njeby prawje stejalo; pschetož wěra njeje niczo sa fłabuschtow. Tón kónowany njebudže, kiž prawje nje-wojuje. Jenož Boži człowjek móže dobre wojowanie wojować. Kjane je wojowanie sa prawo, frowobodnosć, wótzny kraj. Me wjele rjeńscho, hdyž stary abo mlody sa sbože fwojeje dusche wojuje pschecziwo spytowanju, pschecziwo fwojej lěnje, sadwělowanej, staroscziweje wutrobje. Wojowacž mamy stajnje we wschědnym žiwjenju.

„Sapschimn wěčne žiwjenje!“ Wěčne žiwjenje, wěčne sjednocjenje s Bohom tam a jow, to je dobyczerska msda sa wscho honjenje a wojowanie, wottynjenny kónz wscheho fwojateho sahorjenja. Shtóž chze sapschimnycž, dyrbi ruzy prědnej mēč. Smin so wscheho drugeho, sapschimn wěčne žiwjenje!

2. A fwojatemu sahorjenju swjasa naž powołanje k sbóžnosći. My fmy wschitzy powołani. So pak je naž fweřny Bóh w fwojatej schczenizy sa fwoje džěczi pschiswal, so naž tón pastyr a biskop naschich duchow w stajnje nowej fmilnosći se fwojim fłowom wabi w lubosći, je to nasche prawo? Ně, to je njesafłuzena hnada. Dale myšl dyrbi Božemu człowjekew wschědnje czějenje byč k fwojatemu sahorjenju w fłuzbje biskopa nascheje sbóžnosće.

„A by pšnal to dobre pšnacže psched wjele fwědkami.“ Timotheus je tole dobre pšnacže psched wjele fwědkami pschi fwojej schczenizy, kotruž jako doroscženy dosta. My fmy jo pšnali pschi konfirmaziji. Dyrbi nětko nasche žiwjenje nasche pšnacže njewěrne czinicž? Šwědkojo nascheho pšnacža budža junu sa naž a pschecziwo nam wustupicž. To by hańba byla psched tymi wjele fwědkami na semi a w njebjěschach, hdyž njebychmy fwojemu pšnacžu fwěřni wostali. Jeho pšnacže Božeho człowjeka čěri pschezo s nowa k fwojatemu sahorjenju w fwěřnosći.

„Sa czi pschitazu psched Bohom, so by ty tu pschitafsnju džeržal njesmasanu a bjes poroka.“ W japoschtoskejšej dostojnosći psched Božim a Schrystufowym woblicžom wón fwojemu wuczomzej hiščeže juntrócž pschitafsnju napominanja k fwojatemu sahorjenju na fwědomnje položi. Wón dopomni (sch. 13) na to fwědčjenje, kotrež je Schrystuf Jesuf pod Pontiom Pilatom wobfwědčizil a s kotrymž je nam wopisno wostajil, so bychmy fłědžili sa jeho stopami. Tole napominanje je wěšče wulki sacziščež na Timothea czinilo a jeho pošylniko w fwojatym sahorjenju. Tež my mamy tule wyšotu pschifłuschnosć. Šhodžmy w fwojatym sahorjenju sa Schrystufom.

„Sacz na to sjewjenje nascheho Knjesa Jesom Schrysta!“ A naschejš pschifłuschnosći dyrbi naž wabicž wuhlad na to sjewjenje teho Knjesa w krařnosći, kotrež fud pschinješe. Shtóž chze potom s kralom wschitkich kralow a s knjesom wschitkich knježich džěla mēč na njeřmjertnosći, tón dyrbi Boži człowjek, byč k fwojatemu sahorjenju czěřeny wot wješekeje nadžije sjewjenja Schrystufoweho.

Potom je fwojate sahorjenje Božeho człowjeka spokojene. Hdyž sawěsch psched njewidomnym so sběhne, hdyž je čařnosć nimo, potom móže Bože džěcžo jenož fhwalicž: „Jemu budž česć a wěčne knjejšwo!“ Šamjen.

Sswjaty nadawk kschescžana.

(1. Tim. 6, 11.)

D Božo, daj, so po tebi
Sa s zylej duschu žadam
A na fwoj nadawk njebjeski
Jow njeprschestajnje hladam;
Spožčž mozy mi, so wutroba
Šso fwěřnym kublam njepondda,
Kiž jeno duschi schkódža.

Daj honicž mi sa prawdosćžu,
To schat je psichny, krařny;
S nim fwoje brachi wodžeju,
Hdyž wotewri dom kwapny
Mi junu hnada njebjeska
A duscha, Schrysta njewjesta,
Tam sbóžne manna fłodži.

Njech bohajojicž, pobožnosć
Nje fwojate pucže wodži;
Daj žiwejš wěřje we mni roscž,
Tvoj Duch njech mi ju fłodži
Psches hórke fyllsy pokuty,
Hdyž k tebi wołam we nusy:
Šsmil nade mnu so, Božo!

A s wěry pšmjo lubosće
Njech k njeby horje šapa,
Sacz dóřdu k wótznej wutrobje,
Kiž sa naž wschitkich kłapa.
Se sečerpliwosćžu, czichosćžu
Tež bratram, šotram lubosćž wschu
Chžu w dobrych skutkach fwjećicž.

Saj, wěra, lubosć, nadžija,
To fu te hwěřdy jařne,
Kiž mroł a čěmnosć pschecziščeža
A fwěřla pucže čařne;
Sich pruhi njech nje pschewodža,
Hdyž junu pšřdu do njebj
Psches Schrysta krejš a prawdosćž!

K. A. Fiedler.

Kłapanje Božeho porša wo durje wutrobny.

Powjedancžto s luda.

Podał K. A. F.

Surij Scholta běšče najbohatschi bur we Wonežach a wustojny ratař. To kóždy wo wsy pschidawasche, a wón šam to wjedžesche a radny fłyschesche, hdyž ludžo jeho roshladnosć a slutnivosć fhwalachu a jeho nahladne bróžnje a hróžje, jeho rjany šłót a derje wobdžělane pola wobdžiwachu. Wotwobroczi pak wón fhribjet, dha ludžo wo nim tež hiščeže druge prajachu, ichtož fhwalicž njebě. Woni mjenujzy na to spominachu, fajki hrěch a fajku hanibu šebi wón jako bohaty bur s tym czinjěsche, so fwojeho jenicžkeho bratra pschecziwo woli nrějazejo nana fhudobje a hubjenštwje pschewostaji, haj so běšče položža jeho wulkeho wobšedženštwja njeprawe kublo, kotrež jemu sa dalschi pschichod njemóžešče k žohnowanju fłuzicž.

Mějšče něchtó fhrobłosće, jemu to do woczow prajicž, temu wón wotmolwjenje winojty njewosta. Wón powoła so na fwoje dobre prawo, kotrež jemu žadny fud fwěřa wotriež njemóžesche. A runje to, so ničto, tež jeho bratr niž, na to njemyšlesche,

pschecziwo njemu skórzbu sapoločic, njeběsche to najjańńišchi dopočas ja jeho dobre prawo? Sedyn skórzbnik pak bē, tón ſo psches wschitte tele dopočas pocziščic njeđa, ale posbēhomasche pschezo saſo ſwój wobskoržowazy hlób, pak w czēmnej nozy, hdyž bur njeměrnny na ſwojim lēhwje ležesche, pak na ſwětłym dnju, hdyž ſo wón wontach bohateho žohnowanja ſwojich ſahonow wjeſelesche. A tónle njeſpróznny wobskoržowat bēsche jeho ſamſne ſwēdomnje. To jemu žaneho mēra njewostaji, a čím bóle ſo wón jemu pschecziwjesche, čím hlubje wono ſwoje žahadło do jeho wutrobny tloczesche, a hlób w jeho ſmutskownym ſo pohluščic njeđa, kotruž jemu pschezo saſo wobſwēdczesche: „Ty ſy njeprawe kubło na ſo storhny!“

Wēz, wo kotruž ſo jednasche, bēsche i krótká tale. Surjowy nan, ſtary Michal Scholta, bē pschi wschej ſwojej ſprawnoſczi tola khetro nahly człowjeł byl, kotruž njemožesche ſnjeſcz, hdyž jemu něchtó napschecziwo rēczesche abo chzyſche ſwoju ſamſnu wolu pschewjescz. Duž bē jemu Surij, jeho ſtarſchi ſyn, runje prawy. Tón bēsche wot mlodoſcze ſem czichi, pilny człowjeł, rano přeni do dźela a wječor poſledni i njeho, a jeli tola raſ njedželu jeho mēſtno w Božim domje próbdne wosta, dha žyła wjeſ wjedžesche, ſo bē wón najſterje khoru. Pscheczal piwnych towaſtwow, rejow a družich podobnych ſwjeſelenjow wón njebē, a hač runje wjele myſlesche, bēsche wón tola mało wot rēczow. Wjeſe wscheho pschecziwjenja bēsche wón teſ nanej k woli, jako jemu tón poruczi, ſo by ſo i bohatej dżowku Mēhdžeczanſkeho mlynka woženil, runjež bē wona ſchēſcz lēt ſtarſcha a k woſebitej rjanoſczi njeſluſchesche. Mała a njenahladneje podobny, njeběsche Hilža, tał wona rēfaſche, pschi wschēm ſwojim bohaſtwje hač botal hiſchcze žaneho nawoženju namafala. A tola bēsche wona pobožna duſcha a ſprawneje, wotewrjeneje wutrobny. Safo ju Surij bórnny po maczerinej ſmjerczi jako ſwoju mandželſku na kubło pschewjedže, wona tudy taž prawe džeczo Bože mēr a cziche derjemēcze wokoło ſebje roſſchērjesche. A tajſi dobrny duch bēsche na tamnym burſtim kuble tehdy runje jara nuſny.

Surjowy mlóbdſchi bratr Handrij bēsche we wschēch wēzach nawopacžneho waſchnja. Derjetwarjennny a pschijomneho wobkħada, pschi tym ſtajnje wjeſelny a k žortowanju poſhileny, bē wón daloko a ſchēroko najlēpſchi rejwar a lubuſchł wschēch holzow wo wſny. Pschi žanej fermuſchi, domkħowanzy a podobnych wjeſelach njedyrbjesche wón pobrachowacz, a taž jeho bratr pschi dźele, tał bē wón nimale kóždy krócz poſledni i forczmy. Dla teho njēs nim a jeho nanom a bratrom huſto wótre ſłowa padachu. So wón jeju poroki a napominanja na lohke ranjo bjerjesche a ſamo ſe žortom na nje wotmolwjesche, to tu wēz njepolēpſchomasche.

To wscho pak budžishe ſo hiſchcze pschenjescz dało, budžishe wón jeno we hłownej wēzy nanej k woli byl. Tał pak ſtupi wón jedyn džen psched njeho, i roſbudženoſcžu prajizny, ſo ſebi žyle kħudu holeczku i mēſta, pola jennyh knježich ſa pēſtoncžu ſlužazu, ſa žonu woſmje. Wēſo bēsche Marta wulzy rjana a czēſtneho mjena. Wo njej nihtó něſchtó njedušchne prajicz njemožesche. Ale jejnej brunej wóczzy a blyſchczazej plecženej wopuſchi bēsche teſ to jenicžke, ſchtož do mandželſtwa pschijneſe; pschetož te por toleč, kotrež ſebi wot ſwojeje niſkeje mſdy wulutowa, bēsche wona jako dobra dżowka ſwojej maczeri pōſlala, kotraž tyſchne žiwjenje wjedžishe, dokelž bē w ſwojej ſtarobje teſ hiſchcze woſlepila.

Nan ſo nimo mēry roſnjemdri. Wón ſwarjesche a hrožesche, wscho bēsche podarmo. Napoſledku ſo ſaroczi, ſo jemu ſyn ženje wjazny psched woczi njeſmē, jeli jemu tajku hanibu ſczini, a ſo teſ po jeho ſmjerczi ani pjenjeſka wot jeho ſamoženja njedostanje. Szwałowa pytaſche pscheforu i pscheczelnimny ſłowami wurumacz. Ale to bēsche psche poſdže. Handrij poſafa, ſo bē wón pschi wschej lóžkej myſli runje tał twjerdeje hłowny, taž jeho nan. A tał

pschindže k roſtorkej. Handrij wa ſwoje male maczerne herbſtowo a czehniſche i nim do mēſta, w tym mēnjenju, ſo pschi ſwojej mlodoſczi a mozy do dźela, taž pschi ſwojej ſwērnej luboſczi k ſwojej mlodej mandželſkej žaneje nuſny njeſmēje.

Surij njebē w tutej žyle wēzy ani ſłowczka ſa abo pschecziwo temu wuprajil, a bē ſo ſwojemu bratrej i žyła mało pscheczelnimny wopoſafowal. To jemu mnohny porokowachu, bēchu pak jeho žonje dżafowni, ſo wona, ſwojeho wužitka njehladajo, wscho móžne czinjesche k wujednanju njēs nanom a ſynow. Ale to bēsche podarmo, a jako pschichodny nan, runje kſchēzēſki džen jejneho najſtarſcheho ſynka, přeni krócz teſ na nju hučwnje ſawrēſka a jej dalishe wuprajenje wohidneho mjena ſafaſa, dha wona polnje pōſna, ſo w tu kħwilu ničzo czinicž njemóže. Teſ ſe ſwojim mužom bēsche wona i woprēdka khetro kħutnje porēczala. Ale psched teho wutrobu ležesche luboſcz k pjenjeſam jako ſlotny ryhel, a ſnate je, ſo tón twjerdſcho džerži, dhyžli wschē želesne ſanki ſwēta. Tał dha wona mjelcžesche a poruczi wschitko Bohu, kotruž dže wschudže najlēpſche ſrēdku a pucze wē.

A wón je teſ tudy wjedžishe. Ale wēſo, jeho ſrēdku ſu huſto hórke, a jeho pucze wjedu huſto hluboko dele. S woprēdka ſo mlodhymaj mandželſkimaj w mēscze prawje derje džesche. Handrij mējesche dželo, a Marta ſaſlužowasche, tał wjele hač móžesche. pilnje ſobu, njēs tym ſo ſtara ſlepa wowka domach male hoſpodarſtowo ſaſtawasche a džeczi wothlada. Ale bórnny hinat pschindže. Najprjedy czikny kruta ſymniza muža na dolhe kħorołožo, a jako ſo ſkōncžnje pomalu ſhraba, ſemrje jeho najmlóbdſche džeczo. Teſ wobej ſtarſchej džeszi ſkħoriſchtej, a k dobremu wothladanju, bjeſ kotrehož lēkar polne wothhorjenje ſa njemóžne džeržesche, pobrachowachu ſrēdku. Te por toleč, kotrež po přenim naprawjenju hiſchcze ſbytkne woſtachu, bēchu ſo ſa čaſ čezžeje kħoroſcže dawno pschetriebale. Duž ſłama ſo mužowa horda wutroba, ſo ſo wón próſtwam ſwojeje žony podwoli a nanej piſawſchi ſebi jeho wōdacze a pomoz wuproſny.

Jeho liſt runje hiſchcze w prawym čaſu dōndže. Pschetož ſtary Scholta hižom njedžele dolho na kħorołožu ležesche, i kotrehož wjazny ſtanycz njedyrbjesche. A teſ tudy bēsche Bōh pōdu hižom pschihotowal a twjerdu rolu wutrobny i čezkimi czēlnymi bolocžemi a i dolhimi njeměrnymi nozami derje pscheworal, a Hilža bē pschi tym jeho pomozniza byla a bēsche hroſny njerjad tał zunje a něžnje ſwuplēwacz wjedžala, ſo wón jeno ſačžumasche, tał ſo jemu w jejnej czichej pschitomnoſczi wutroba pschezo bóle wolóžesche. Sara rada budžishe wona k wujednanju njēs nanom a ſynom pschijneſla, pschetož jejne wótre žōnſke wofo bēsche dawno ſpōſnało, ſo ſo kōnz ſtareho nana bliži. Ale wona ſo bojesche, i ryčlym ſłowom wschitko ſfaſycz a ruku ſa plodom wupſchestrjecz, prjedy hač bē hiſchcze doſrawil. Duž dha wona džen wote dnja čaſaſche a ſwoju nadžiju ſtajesche na Knjeſowu pomoz.

(Pschichodnje dale.)

Kak našy Knjes Jeſuſ pyta duſche k ſebi pschijwjescz.

Bēsche w ſpoczatku ſańdženeho lēſtotetka wojerſki wyſchi, fiž bē w Warlinje rodženny, w ſwojej mlodoſczi pak do kħēžorſkeho wōjſka ſchoł, a pod jara wuwolannym generalom přynzom Eugenom ſlužil. Tutón wyſchł bē jara ſly a hroſny człowjeł a ſo njēſtarasche wo Boha ani jeho ſakramentaj. Wſchēch předarjow wón ſamicžowasche, a nochzyſche ničzo wo nič ſlyſchecz; wón teſ ženje do žaneje žyrkwoje njeńdžishe. Hač žadny Bōh je, abo niž, to nochzyſche hačle pschephtacz, ale bē wjeſelny, hdyž móžesche jenož ſmērnje po žadoſczach ſwojeje hrēschneje wutrobny živy bycz. Sta ſo, ſo pak wón kħēžorſku wōjnſku ſlužbu wopuſchczi a ſo do

Schwajcarskeje poda, hdžež w měsće Bernje bydlesche. Tudy wón frowje hrěschne žiwjenje dale wjedzišche, ale tón Anjes Jesuŝ, kiž wšchitkich hrěschnikow pyta, wjedzišche jeho runje w tym samym měsće namatacž. A to ho na tajke waŝnje ŝta:

Wjazny hacž jedyn krocž jemu do myŝlow pschińdže: Ty nje-wěrišch do žaneho Boha; — kak dha, hdy by tola Bóh byl? Ty ŝazpinašch Bože ŝlowo: kak dha, hdy by wono wěrne bylo? Tuta myŝl ŝčini jeho njesměrneho; wón pak ju pytašche ŝtajnje potłóčzo-wacž, ale njemóžesche dobycž. Sunu pschińdže jemu do myŝlow: ja chzu tola ras te miŝi hič a chzu ŝlyšhecž, ŝchto tam duchowny rěči. To tež ho ŝta.

Tehdom pak bě w Bernje runje jara wěrijazy starý duchowny, a psches Bože dopuŝcženje ho ŝta, so dyrbišche wón runje teho ŝameho ŝlyšhecž. Džom jeho napohlad, hdžž wón jeho na kłětku hič widžesche, wubudži wulku nutnoŝcž pola wyŝcha. Hnydom w ŝwojej wutrobje ŝačzu: Tón předač wěri ŝ zylej wu-trobu, ŝchtož wón rěči; — ale tajke čezłoty wón tebi nakładže? myŝlesche ŝebi tež hnydom pschi tym. Ale niz tak; wón ŝlyšesche zyle druhe wězy. Duchowny rěčesche w ŝwojim předomanju zyle poniznje a se ŝnutŝkownym pscheswědčenjom ŝwojeje wutroby, kak je ho tón Anjes Jesuŝ w luboŝči k čłowjekam ŝam čłowjek ŝčinił, kak je wón ŝa nich čzeřpil a wumrjel, jich wot hrěchow wumohl, a pschiŝtaji hišcže: „ŝeho krej je najwóŝebniŝchi balsam ŝa wšchitku ŝchodu duŝchow. Wóježe, rjekny wón, wóježe, kupuježe darmo, wy hrěschnizy! Wy wuŝmėwzy! Žadyn hrěch njeje tak wulki, so by waŝ Jesuŝ njemohl wot njeho wuŝwobodžicž. Ža móžu wam wobkručicž, so móžecže wodacže ŝwojich hrěchow a prawo džeczi Božich tak wěcže dostacž, kaž ŝče žiwjenja wěczi.“ ŝaj, — myŝlesche ŝebi wyŝch — to je ŝa tajkich ludži, kiž ŝu pschezo pobožni a bohobojasni byli; ale wón bě ŝebi lědom tak pomyŝlił, ŝawola předač: „Wóježe, wy ŝpróžni a wobčeženi, kajzyž runje nětkle ŝče; wón waŝ njewotŝtorczi!“ Tole džesche wyŝchemu psches wutrobu. Ža chzu, rjekny wón pschi ŝebi, ŝpytač, hacž tutón duchowny wěrnosčž rěči, byrnež ho moje dla žyly ŝwět temu ŝmjał. Nětko džesche wón domoj, padže dele na ŝwojej koleni a rěčesche bjes pschestacža k ŝesubej, kiž bě jemu hacž dotal zyle njesnaty byl: „Anježe ŝesu! je wěrne, ŝchtož ŝym nětk runje ŝly-ŝchal, so ty hrěschnikow horjebjerješch a ŝu ŝwoju krej ŝa nich pschelał, dha wopokaž jo tež na mni!“ — Tón Anjes Jesuŝ, kiž ma wjeŝele nad hrěschnikom, kiž potutu čini, da to tež jemu ŝhonicž; wyŝch bu hacž k ŝylŝam hnuty a jeho wutroba ŝačzu-waŝche, so ŝesuŝ ŝawěsče hrěschnikow, a tež jeho, teho ŝłóŝtnika, pschijima. Wy móžecže ŝebi myŝlicž, kak wjele ŝylŝow wón nad tym roŝliwaŝche, so bě ŝloty čzaŝ ŝwojeho žiwjenja tak njeŝmanje naložil a ŝwojeho lubeho ŝbóžnika je ŝwojimi wjele hrěchami tak bolosťnje ŝrudžil. A wot teho čzaŝa lubowaŝche wón jeho, ŝlužeŝche jemu ŝ zylej wutrobu a pytašche tež druhich k tajkemu wobŝboža-zemu ŝpójnacžu pschijewesčž.

Wobŝtajny čornobarbny.

Někajki kublet we wječornej Indijskej měsjesche njewólrika (ŝchlowu), kotryž ho jemu jara ŝpodobaŝche. Wobaj běŝchtaj ŝwuczenaj ŝakro-warjej. Njewólrik pytašche ŝwojeho knjeŝa w pokliwanju a boha-hanjenju hišcže pschemóz, so by ho jemu čzim bóle ŝpodobal. Ale jako bě njewólrik psches ŝchecžijanske předomanje k wobro-čzenju pschichol, njewuńdže žane ŝelenje wjozy ŝ jeho rta. Na to ho jeho knjeŝ roŝkobi, wóŝebje dokelž jemu jeho njewólrik prajesche, so ŝakrowarjo do hele pschińdu. Anjes ho jeho wopraŝcha: „Ty chzesch drje ŝ tym prajicž, so budu ja tež ŝatamany.“ Tutón wotmolwi: „ŝaj, maŝa (to je pscheložene: knježe), jeli so ho k Bohu njewobrocžicže, dha budžecže ŝatamany.“ Anjes wŝchón

ŝ huńwom ŝapasche a ŝareji: „Ža to njeschidam, so ho ty wobro-čzišch; pschińdu-li ja do hele, dha njedyrbišch tež ty ničzo lěpsche mēcž; ja čzi pschitaŝam, so na měsće ŝaŝakruješch.“ Tón njewól-rik pak ŝ poniznosčžu a ŝ roŝbudženosčžu wotmolwi, so dyrbi Boha bóle poŝluchacž, dhyžli čłowjeka. Žako kublet se ŝurowosčžu ničzo njedokonia, dha ŝpyta ŝ lahodnosčžu jeho wot nastupjeneho dobreho pucža ŝawjesčž a ŝlubi jemu, so chze jeho ŝ njewólriŝtwa puŝchecžicž, je-li so jenož hišcže jedyn jenicžki krocž ŝeli a Boha leŝtruje, kaž chze wón jemu prjódč prajicž. Hdny by wón pak to wŝchey wězy nočžyl, dha budže ho jemu hnydom pjecždžecžacž puŝow ŝ pŝyčim ŝchudom na nahu kožu napraŝtacž. Tón njewólrik wosta pak wobŝtajny a ŝnjeŝe se ŝčzerpliwosčžu ŝwoje puŝi.

S. S.

Wŝchelake ŝ bliska a ŝ daloka.

— Na wučerŝte město w Stróži pola Katez, kotrež je ho hdny psches woteńdženje wučerja Buchholza do ŝafkeje wupróŝd-niło, je wyŝchnosčž kandidatu wučerŝtwa, ŝhorlu Willu, kotryž je psched krotkim ŝwoje kandidatne pruhowanje na ŝeminaru w Anch-bachu wobŝtal, wotpóŝkala a bu wón 7. januara psches knjeŝa ŝararja Wólčza-Kateczanskeho do wučerŝkeho ŝaŝtojuŝtwa ŝwje-džeńŝy ŝapokaŝany.

— We ŝaju ŝwjecesche 13. januara tyŝcherŝti miŝtr Bruf je ŝwojej mandželŝkej žadny ŝwjedžen ŝkoteho kwaŝa. Žacž runje ŝtaj 75 a 84 lět staraj, ŝtaj tola čzilaj a ŝtowaj.

— Žara dobry a wažny ŝakon je ŝ nowym lětom do placzi-wosčže ŝtupil. Džělo ŝchulŝkich džeczi w ŝabrikach atd. je ho wob-mjeŝowalo, a tajkim džecžom, kotrež w ŝchuli njepofracžuja, móže ho ŝ žyla ŝakacž, na džělo kłodžicž. ŝ žyla ŝmėdža ŝchulŝke džeczi wŝchėdny džėn wo dujo jenož 3 hodžiny džėlacž. Wot wječzor 8 hacž do rano 8 hodž. njeŝmėdža ŝ žyla džėlacž w rjemjeŝniŝkich džėlacžernjach, kaž tež w hoŝčenzach. Duž ŝ dobom tych, kotrychž to potrjechi, na to kėdžblimych čzinimy, so je ŝ tym tež ŝakacane, ŝchulŝkim džecžom w hoŝčenzach wječzor kehele ŝtajecž dacž, kaž je hacž dotal waŝnje bylo.

— Strach je pschezo hišcže wulki, so wójna njeŝ Ruŝkej a Žapanŝkej wudyri. Žapanŝka je jara na Ruŝku roŝhorjena a Ža-panŝka tež wŝchė pschihoty ŝa wójnu čžini.

— Hdžž pola naŝ žaneho ŝněha nimamy, je w ŝchpaniŝkej tajka ŝurowa ŝyma, kaž njepomnja. W provincach Soria, Burgoŝ, Teruel a Leon je 16 ŝchodžėntow ŝymy. Město Segovia, 70 kilo-metrow wot Madrida ležaze, je psches wulki ŝněh hižom 4 dnj wot ŝwonkowneho ŝwėta wotŝamŝnjene. Čžahi njebudža do 4 dnjow ŝaŝo jėdžicž móž. Wotjo je njemėrne, wjele rybakow je ho tepiło.

K rozpominanju.

Stopam w snėzy runaj so twoje žiwjenje; wón je wo-znamjenja, ale njewomaže.

* * *

Z poslednjeje hodžinu tudy na zemi je přėnja doko-njenišeho žiwjenja zjenočena.

* * *

Na Bohu dowěrjenje ŝtaj, na člowsku pomoc nje-čakaj.

ŝlucžil ŝa ŝacžauŝto-ŝerbŝte piŝmo: **z** = ŝ (zub); **s** = ŝ (syn); **ŝ** = ŝch (ŝat); **e** = ž (cworn); **č** = čž (čėrn); **č** = čž (čėrij); **ř** = ŝch po p a k (přah, křud); **ŝ**, **ŝj**, **ŝch** po t (tři, třo, třasė).